

Ana Gubandru Tomescu

SCRIPTA MANENT

Editura Academiei Damenilor de Știință din România
București, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GUBANDRU TOMESCU, ANA

Scripta manent / Ana Gubandru Tomescu. - București :

Editura Academiei Oamenilor de Știință din România, 2024

ISBN 978-630-6518-36-4

821.135.1

CUPRINS

PREFAȚĂ

O POETĂ POLIVALENTĂ: ANA GUBANDRU TOMESCU.....7

CUVÂNT INTRODUCTIV 11

DUMNEZEU ESTE TOTUL !

Nimic fără Dumnezeu !	15
O, Doamne, nemărginită Ți-e Iubirea !	16
Iisus, Mântuitorul Lumii	17
O, Doamne, mă rog Ție !	18

PĂRINȚII MEI - DUMNEZEIEȘTI MINUNI

Comorile vieții mele	23
Părinții mei - Dumnezeiești Minuni	24
Măicuța mea, Tăicuțul meu	29
Dragobete	31
Să ne iubim Părinții !	33

ROMÂNIA - ȚARA MEA ȘI NEAMUL MEU ROMÂNESC

De Ziua Țării	37
Rai pe-un Picior de Plai	38
Casa de piatră din Herești	39
Voi sunteți veșnicia	41
Dor de Eminescu	43
Tranziția ne sfârtecă-ntre gheare	46
Satul părăsit	48
Modernitate	49
Falsele valori	50

NATURA CU-ALE SALE SPLENDIDE MINUNI

Strategia Terrei	53
Urmașii Anului	55
Primăvara	56
Aprilie e bulversat	57

Pământul cucerit de Maci	60
Ninge cu petale	63
Tristețea unei Primăveri.....	65
Și totuși Primăverile-s frumoase.....	66
Veniți în Cișmigiu.....	67
Floarea albă, pură de Lalea	68
Norul de pe drum	69
Hristos a Înviat !	71
Sărbătoarea Teiului înflorit.....	72
Cântecul Ciocârliei	73
Salutul Necuvântătoarelor	74
Ciorile	77
Păsările țesătoare	79
Potop în Țărișoara noastră	80
Seceta	81
Să vină Ploile de Vară !	82
Într-o seară, după ploaie	83
Domnița cu chip de Soare.....	85
Cântare Spicului.....	88
Cireșul din fața casei noastre	90
Destăinuirea Mărului de lângă drum	93
Pădurea mea din deal	95
Țeposul	96
Prietenuții.....	98
În ograda lui Tatae	101
Butucel	104
Căluțul și biciușca.....	105
Mica Doamnă.....	107
Povestea PISOIULUI tărcat	108
Drama din savană	110
Ritual de Toamnă.....	112
Noaptea pe aleea cu Vișini	115
Gând pentru Păsările migratoare	117
Ploua peste Pământ a Toamnă	119
Buchet de Crizanteme.....	121
Aleargă Frunzele pe străzi	122
Gânduri pe Frunzele Toamnei	124
Târziu la Malul Mării.....	126
Valul	127
Iarna aspră s-a-ntors iar	128
Ninge tăcut.....	129

Crăciun la Bethlehem	131
Hai să colindăm !	133
Rugăciune la Sărbătoarea Nașterii Domnului Hristos	134

NOI..., OAMENII...

Viața.....	137
În orice om.....	138
Femeile - Flori în ale vieții și lumii buchete.....	139
Părinții și Copiii.....	140
Iubirea este creatoare	142
Mergem la fel ca Timpul	143
Din Dragoste ne naștem.....	145
Avem datoria de a trăi.....	146
Vom fi uitați când vom pleca.....	148
Valoarea unei Clipe	149
Blestemata noastră transformare.....	150
Vrem doar noi să fim stăpâni.....	151
Imperiul creat de oameni nu cunoaște veșnicia... ..	152
Iubirea – cuvânt neînțeles de om	153
În ziua de azi	154
Prețuim numai averea	155
Înfruntare	157
Războiul.....	158
Iraq	160
Să învățăm mereu și de la toate	162
Sfatul Părinților.....	163
Sfatul unui Înțelept	167
Să nu-L uităm pe Dumnezeu !	169
Fă bine dacă poți, nu rău.....	171
Oglinda	173
Tristețea Bătrânului Tată	175
Omenie.....	176
Prietenul devotat	177
Să iubim toate Florile.....	180
Mesajul meu despre Flori	182
Marea și frumoasa răsplată	183
Speranța bărbatului îndrăgostit.....	184
Darul de iubire	185
Nu e nici un dor mai mare	186
Portret virtual	187
Toamnele copilăriei	188

Drumul	190
Pluteam în visare.....	191
Eram în anotimpul tinereții	193
Dorința	195
Sărută-mă	196
În ochii tăi	198
Nu-mi cere... ..	199
Iubește-mă, mereu.....	200
Îmi spune inima	202
Cu gândul tău prin labirinte	203
Mult mă-ntreabă iedera.....	204
Mă lasă să visez	205
Tu n-ai plecat și n-ai rămas.....	206
Iubirea de o viață e un moft	208
Vraja iubirii.....	209
Călători pe-al Lunii drum	210
Te iubesc și-acum	211
Ești tu acela.....	212
Eu sunt aici, tu peste zări	214
Te-aștept	215
Iubirea iarăși m-a trădat	216
În seara asta mai avem o șansă	217
Să ne iubim în Marea de Lumină.....	218
Hai să ne cununăm chiar mâine	219
Fata morgana	220
Inima îndurerată.....	222
Semenii nu-mi mai văd chipul.....	223
Sunt totuși norocoasă.....	224
Vacanța gândurilor.....	225
Plan de blândă răzbunare	227
Tratament contra durerilor de cap.....	229
Visez în alb	230
Slavă Ție, Doamne !	231
Rugăciune (1).....	232
Rugăciune (2).....	234
De ce doresc eu a scrie.....	235
 <i>Despre autoare</i>	 237
 <i>Alte lucrări sub aceeași semnătură.....</i>	 238

PREFAȚĂ

O POETĂ POLIVALENTĂ: ANA GUBANDRU TOMESCU

În devenirea sa, Ana Gubandru Tomescu, om de știință și colaborator universitar, a rămas ce-a fost creată. A înțeles că viața e o luptă în domeniile: cercetării și științei. În etapa inspirată, cea mai frumoasă a vieții, și-a dedicat aplecarea ce-o are și creației literare. Cu **Scripta manent** se află la cel de-al patrulea volum de versuri, după: **Mărturisite gânduri și trăiri** (2019, 135 poezii), **Cugetări pe aripa timpului** (2020, 126 poezii) și **File din cartea suflerului** (2023, 123 poezii), Editura Academiei Oamenilor de Știință din România.

Volumul de poezii **Scripta manent** este unul consistent, cuprinzând 138 de titluri, grupate în cinci cicluri: **Dumnezeu este totul!, Părinții mei - Dumnezeiești Minuni, România-Tara mea și Neamul Românesc, Natura cu-ale sale splendide minuni și Noi...Oamenii**, scrise în intervalul de timp de peste o jumătate de secol (1967-2024). Această mențiune de istorie literară își are semnificația sa. Pentru transfigurarea sincerității și intensității eului poetic, autoarea a consemnat: locul, ziua și anul când a scris poezia respectivă predominând: meditația și elegia, imnul și oda, poemul patriotic și social, pastelul și artele poetice, nu în ultimul rând poezii pentru copii...

Conotația titlului este dată de ultima **ars poetica**, dintre cele peste 30-40 ale volumului. Ea poartă titlul **De ce doresc eu a scrie...**, sugerându-ne evantaiul universului liric. Consemnăm o parte: timpul, zborul și lumina, stoicismul vieții, natura și cosmosul, visul, iubirea și înțelepciunea de a afla sensul verbului **a fi** și al filozofiei ondulatorii a plaiului strămoșesc - Omenia, Puterile Cerești și Minunații Părinți. Le-a căutat și un nume, și pentru că după expresia latinului **verba volant**, le-a spus **Scripta manent**, care ar semnifica, mai pe românește, Ceea ce rămâne!

Mesajul poeziilor este unul tranșant și verosimil, înscris în stadiul esteticului literar, prin expresivitatea metaforică. Percepția poetei că este parte din universul fără de margini, că nimic nu există fără Dumnezeu, este omniprezentă. Autoarea își face **mea culpa**: s-a răsfățat prea mult după poftele inimii, ale sufletului, ale minții, după lumina ochilor... Are în acest sens, și circumstanțe, fiind înconjurată de Îngeri și de Sfinți, sub ocrotirea Iubirii Divine. În lirica sa, Iisus, Mântuitorul Lumii, simbolizează întruparea strămoșească a Luminii Sfinte.

Rugăciunile către Dumnezeu, în majoritate, exprimă concepția despre lume și viață. Ele sunt stropi de rouă, de suflet și de înțelepciune, un fel de alinare, pentru ca să trăim ca frați, răul să-l transformăm în bine, idealul să devină faptă, lacrimile să se transforme-n bucurii, părinții să fie în veci nemuritori, molimele și războaiele „bestiile omenirii”, să dispară, iar iubirea să le ia locul, picurându-ne în suflet Duhul Divin, încoronându-ne cu Sfânta Treime.

Iubirea, acest sentiment profund uman, este transfigurată în toate ipostazele sale, purtând-o în toate lumile necunoscute, înălțându-i zborul prin vremi, înzestrând-o cu răbdare și înțelepciune, învățându-o s-aștepte lumina, care anunță ziua următoare. Prin razele ei și din fagurii de rouă își înzecește dimensiunile interioare: filozofia deșertăciunii deșertăciunilor, verosimilul vieții trecătoare și veșnicia timpului.

Dintre sărbătorile românilor, mitul ancestral al Zeului-Băiat, Dragobetele, fiul Dochiei (24 februarie), este subtil transfigurat, având conotații în întregul univers, redeșteptând natura, printr-o forță creatoare, percepută de toate vietățile. El revarsă darul curat, darul sfânt, dragostea și voia bună, vestește primăvara și ne întinerește viața perpetuându-ne specia. În creația lirică a Anei Gubandru Tomescu, totul curge, totul devine, motivul **panta rhei** reprezintă tot ce s-a scris mai frumos despre România, Țara de glorie și de dor a

lui Eminescu, pe care o eternizează în poemele: **Rai pe-un Picior de Plai și Dor de Eminescu:**

Versul se înalță

În calea timpului

Veșnicia vetrei casei românești este acum capitala București, poeta demitizând filozofia din poezia lui Blaga și prezentându-ne în cea mai frumoasă și decentă ipostază **Chipul lui Ianus** al creației sale. După parcurgerea volumului de poezii rămânem cu imaginea vizionarismului și dimensiunea lumii noi, moderne, de la cumpăna mileniilor al doilea și al treilea, metaforic exprimată:

Pământu-și duce legea mai departe,

Îi simt mirosul vieții-n rădăcini...

(Satul părăsit)

O grea povară pe umerii românilor o reprezintă lipsa omeniei. Din păcate, sunt și semeni cărora le este rușine că sunt români. Îi „pupăm” pe cei veniți de afară. Părinții bolnavi invocă întoarcerea fiilor în țară. Sunt promovate falsele valori, în timp ce personalitățile reale sunt marginalizate. Corupția s-a naturalizat, ni se iau bogățiile iar trecutul l-au transformat în praf. Natura pare îngenucheată. Totuși autoarea nu generalizează, sugerând nedeazărădăcinarea spirituală de peisajul copilăriei, de frumusețile turistice ale României, de poetizarea florei și faunei universului mărunt. De departe, din București, le mângâie, cu gândul, simțindu-le la căpătâi, prin somnul nopții, mai ales în poezia pentru copii, care ocupă un spațiu consistent în acest volum. Sensibilitatea poetică se află pe soclul stadiului estetic. **Drama din savană** reprezintă o variantă poetică la motivul căprioarei din creațiile înaintașilor Emil Gârleanu și Nicolae Labiș. Animalele dragi celor mici rotunjesc universal din ciclul literaturii pentru copii.

Doamna Ana Gubandru Tomescu este o poetă polivalentă, prin sinceritatea transfigurării, prin originalitatea tematicii

abordate și, nu în ultimul rând, prin autenticitatea eului poetic. O personalitate, om de știință și universitar umanist, cu valențe meditative, grație folosirii inteligenței în mod creativ, sporește altfel potențialul estetic, de la carte la carte, cu frumuseți stilistice, dovedindu-se făuritoare de literatură și de limbă română literară.

Profesor Nelu Barbu

Profesor, Scriitor, Poet, Critic și Istoric Literar,
Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România

CUVÂNT INTRODUCATIV

Scriu, cu puterile mele, pentru ca Slava, Mărirea și Mulțumirea pe care Le aduc Puterilor Cerești, gândurile, trăirile pline de bucurie sau durere, sentimentele de admirație, de respect, de prețuire și iubire pe care le nutresc pentru toată Lucrarea Sfântă – Cer și Pământ. neființe și ființe, inclusiv pentru Părinții mei, Țara mea și tot Neamul Românesc, să nu piară odată cu trecerea clipelor...

Dorința aceasta, ca și toate celelalte, îmi este împlinită de Întreita și Nedespărțita Putere Supremă a tot și-a toate Creatoare și am speranța că, dacă semenii nu citesc sau nu le place ce și cum scriu, sunt îngăduită/acceptată de Dumnezeu, Măicuța Domnului, Îngeri, Sfinți și Părinții mei. Tuturor, Le închin orice realizare, orice izbândă a vieții mele.

Anul acesta, al 24-lea din Mileniul al III-lea, are importanța de netăgăduit pentru Univers, dar are semnificații aparte și pentru mine, și pentru Minunații mei Părinți - Maria și Dumitru. În acest an, se împlinesc 33 de ani de când Tăticul meu a plecat din viața de aici și 9 ani de când Mămica mea L-a urmat, la diferență de 24 de ani ... Tăticul meu s-a născut în data de 24 (iunie, 1923; înregistrat la 20 iulie) și tot într-o zi de 24 (februarie, 1947), Părinții mei și-au împreunat destinele prin cununie! Numărul 24 este și media anilor Lor de naștere: Tăticul meu în 1923, Mămica mea în 1925 (acum 99 de ani !), iar eu am fost adusă pe lume de Mămicuța mea la vârsta Sa de 24 de ani ! Șirul evenimentelor plăcute, dureroase din viața mea și a Minunaților mei Părinți, care au ca dată o zi de 24, este mult mai lung...

Tot în anul acesta, în care sufletul mi-e încărcat de tristețe, Puterile Cerești, printr-o acțiune organizată de Asociația Cultural-Științifică "Pleiadis" din Iași și Școala Raională de Arte Plastice "Nicolae Moisei" din Telenești, Republica Moldova - pentru care mă rog ca Dumnezeu să Le fie în ajutor în fiecare clipă !-, mi-au adus un dar la care nici să gândesc n-am îndrăznit vreodată: primul Premiu I pentru poezie...

Un alt mare dar al acestui an, dar plin de o imensă bucurie pentru Țara Noastră și Neamul Românesc, bucurie care a poposit și în sufletul meu, a fost adus de Biserica Ortodoxă Română care a decis canonizarea a 16 Sfinți Părinți ai Credinței noastre Creștin-Ortodoxe.

Toate sunt rânduite de Dumnezeu !...

Mii de mulțumiri, respect și recunoștință Distinsului Domn Ing. Mihail Căruțasu, Șef Serviciu Editura-Biblioteca Academiei Oamenilor de Știință din România, pentru colaborarea începută în urmă cu un deceniu.

Cu deplin respect, stimă și considerație, mulțumesc Distinsului Domn Nelu Barbu – Profesor, Scriitor, Poet, Critic și Istoric Literar, Membru al Uniunii Jurnaliștilor Profesioniști din România, care, pentru a doua oară, m-a onorat întocmind Prefața și pentru acest volumaș de încercări poetice.

Mulțumesc din suflet Prietenilor Emilia și Marin Popescu-Diculescu, Profesori de Limba și Literatura Română și autori ai unor valoroase cărți, care m-au sfătuit și îndemnat să public încercările mele din acest domeniu al literaturii.

Tot din suflet, mulțumesc celor care, citindu-mi textele, și-au exprimat și își vor exprima părerea cu sinceritate.

Autoarea

DUMNEZEU ESTE TOTUL !

Nimic fără Dumnezeu !

Câte există-n Univers-
Știe doar Cel ce le-a creat !
El este Suprema Putere !
E Dumnezeu Adevărat !

Nimic nu este-ntâmplător
În toate câte a făcut;
În ființe, neființe pulsează
Puterea Sa fără de-nceput.

Din toate n-a păstrat nimic-
Căci nouă ni le-a dăruit;
Ne însoțește-n veșnicie,
Iubirea-I fără de sfârșit.

Pe Fiul Său ni L-a trimis-
Frate și Domn ca să ne fie,
De iad ca să ne mântuiască
Și de a răului robie.

În Universul fără margini,
Noi suntem parte din întreg,
Dar ce păcat - că prea puțini
Lucrul acesta-l înțeleg.

O, Doamne, nemărginită Ți-e Iubirea !

(Băile Felix, februarie 1987)

Doamne, pentru că sunt o ființă rea,
Să faci cu mine ce vrei Dumneata,
Fiindcă-n pornirea mea prea pământească,
Am dat de-o parte grija-Ți Părintească
Și după pofta mea m-am răsfațat,
Iar Tu întotdeauna m-ai lăsat,
Să fac greșeli, chiar dacă Te-a durut...
Nu m-ai oprit, nici nu m-ai întrerupt;
Chiar dacă pe Iisus L-am umilit,
Nu m-ai certat și nu m-ai pedepsit;
Mi-am amintit de Tine doar la greu
Și ai vegheat la căpătâiul meu...
M-am întrebat mereu și-o fac și-acum:
Cum poți să Fii cu mine-așa de Bun ???
Mi-ai dăruit toate câte-ai creat
Și la ospăț Divin m-ai așezat,
Ai dat lumină ochilor și minții
Și ai trimis toți Îngerii și Sfinții,
Să fie-n jurul meu, pe calea mea-
O, Doamne, mare e Iubirea Ta !!!

Iisus, Mântuitorul Lumii

Iisuse, Dumnezeul meu,
Te-ai întrupat între strămoși,
Ca ei să Te cunoască,
Să Te atingă, să afle că ești de-al lor.
Tu i-ai iubit, iar ei Te-au alungat,
Te-au umilit,
Te-au răstignit...
Tu nu Te-ai plâns de chinul îndurat
Și i-ai iubit la fel, și i-ai iertat,
Și pentru noi, fiii și fiicele lor,
AI ÎNVIAT !
CA DOVADĂ A IUBIRII TALE și
CA SĂ NE FII
LUMINA SFÂNTĂ ZI DE ZI.!

O, Doamne, mă rog Ție !

O, Doamne, mă rog Ție pentru un colț de pâine,
Ca să ni-l dai și astăzi, și mâine, și poimâine,
Ajută, Doamne, iarba și piatra, și copacii
Și dă-ne-nțelepciune ca să trăim ca frații.
Ajută, Doamne, păsări și apa din ocean
Și pacea o cunună cu fiecare an.
Dă ploi cu apă sfântă, umple la loc izvorul
Și, când ne poticnim, Tu dă-ne ajutorul.
Învăță-ne ca-n toate să Te vedem pe Tine,
Învăță-ne ca răul să-l transformăm în bine.
Dă-ne puteri ca visul să ne devină faptă,
Sloboade, Tu, lumina numai pe calea dreaptă.
Dă pui la animale și nouă dă-ne fii
Și-nvăță-ne, din lacrimi, să storcem bucurii.
Dă roadă pe crenguță și flori la orice pas
Și clopoței de-argint să sune-n orice glas.
Fă-i pe Părinții noștri în veci nemuritori,
Dă-i Soarelui putere să iasă dintre nori.
Ne iartă de păcate, că prea ades greșim
Și dă-ne forță-n brațe și vrere să muncim.
Găsește, Tu, perechea la cei ce singuri sunt,
De molimi și războaie curăță-acest Pământ.
Învăță-ne iubirea de tot ce e pe lume
Și mica frimitură s-o aruncăm la câine.
Învăță-ne ca ruga spre Tine s-o-nălțăm
Și Țara, ca pe-o Mamă, mereu s-o apărăm.
Din știință, fă să scoatem tot ce-i folositor
Și umple-a noastre inimi cu dragoste și dor.
Îți mulțumesc, o, Doamne, de ruga mi-o primești
Și, dacă nu Te superi și vrei să mi-o-implinești,
Coboară-n al meu suflet prin Duhul Tău Divin
Și fă ca-n orice clipă ȚIE să mă închin.

Și lasă-mă, o, Doamne, alături să-L știu,
În viață și în moarte, pe Cel ce-I al Tău Fiu.
Și-ngăduie, ca Maicii, să pot să Îi sărut
Picioarele și Mâna – eu, cea care sunt lut.
Pe Sfinți și Îngeri lasă-I mereu să-mi fie aproape
Și să vorbesc cu Dâșii prin gând de zi și noapte.
Fă iadul să dispară de-aici și de oriunde,
Căci ființe și neîființe sunt ale noastre rude !

Sfânta Treime Încoronând pe Măicuța Domnului Iisus
(sursa: internet).

**PĂRINȚII MEI -
DUMNEZEIEȘTI MINUNI**

Comorile vieții mele

(București, 22 ianuarie 2024)

Am fost de Ceruri binecuvântată,
Ce mi-au dat și Mană, și Tată,
Ființe-nțelepte, cu mare iubire,
Pe care nu-s în stare-a-Le descrie.

Imensa frumusețe-a sufletului
Se oglindea în cea a chipului
Și-n faptele mai mari și mai mărunte,
Pe care numai Dumnezeu le ține minte.

De-aceea-L rog mereu ca-n viața de aici,
La pui, din orice specie, să dea părinți,
Puternici, devotați și iubitori,
Precum Părinții ce mi-au fost Comori !

Nu cred c-am izbândit vreodată,
Să le aduc răsplată meritată...
Căci pentru mine-au fost și vor rămâne
DUMNEZEIASCĂ, FĂRĂ DE PREȚ MINUNE !

Părinții mei - Dumnezeiești Minuni

(București, 24 februarie 2024)

Nu pot să cred că ați plecat,
Fiindcă nimic nu am uitat...
Și chipul, și al Vostru glas
În amintiri, vii mi-au rămas.
Puterea Sfântă O Slăvesc
Și zi de zi Îi Mulțumesc,
C-a hărăzit să-mi fiți Părinții-
Să știu aici ce, cum sunt Sfinții !

Ați fost frumoși ca niște flori
Și blânzi, și foarte iubitori,
Și înțelepți, cinstiți și harnici,
Și iertători, și mult prea darnici.
Iubeați și Cer, și-acest Pământ,
Pe Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt,
Pe Maica Domnului, pe Sfinți,
Pe Semenii, Rude, Frați, Părinți.
Iubeați ce vedeți, ce știți,
Iubeați și tot ce nu știți,
Le iubeați și le lăudați,
Și-adesori le și cântați...

Iubeați copacul, vântul, zarea,
Dealuri, munți, câmpii și marea,
Iubeați râuri și-al lor mal
Și pe orice animal,
Fluturi, gâze, Luna, stele,
Păsări, ierburi, pietricele,
Anotimpuri, ceață, ploi,
Curcubeul peste nori,
Soarele ce strălucește,
Și lumina o sporește,
Iubeați albele ninsori,
Apusul și noii zori,
Iubeați ființe și neființe
Și-mi spuneți că-n ele-s științe,
Și să învăț de la toate,
Fiindcă-s *Cea mai de preț Carte*.

Și-mi spuneți, ca să țin minte,
Că toate sunt Daruri Sfinte,
De Tatăl Ceresc create,
Și-apoi cu iubire date,
La oameni, ce-s fiii Săi-
Și de-s buni, și de sunt răi.

Iubeți Glia Strămoșească,
Iia, Limba Românească,
Vetrița noastră sătească.
Ulița, poarta și casa,
Sapa, plugul, carul, coasa,
Furca, grebla, rarița,
Ulciorul și banița,
Sacul și papornița,
Albii, ceaun și hârdaie,
Bardă, fierăstrău, butoaie,
Lampa cu gaz, secera
Et caetera, et caetera, et caetera.

În muncă uitați măsura...
Câmpul, casa, bătătura
Erau bine-ntreținute,
Animalele-ngrijite;
Boi, porci, capre, mâțe, câini,
Rațe, găște, curci, găini
Erau vesele, zglobii,
La fel ca niște copii...

Pe Semeni Îi respectați,
Cu ce puteați I-ajutați;
Îi plângeați și-I pomeneați,
Pe Cei dincolo plecați.
Cu opincile-n picioare,
La nunți și la sărbătoare,
Dănțuiați în hora mare...

Când în oraș ne-am mutat,
Viața nu ni s-a schimbat,
Da'-mpreună-am rezistat...
După chinul infernal,
Tăicuțule, ai pierdut
Picioarul ce-a fost rănit,

În războiul mondial...
Iar Mătăluță, Manțică,
De supărări și de muncă.
Prin câte boli ai trecut,
Nu știu cum Te-ai lecutit...

Primii Copii V-au murit...
Cât de mult ați suferit !...
Frații mei, Strămoși și Rude,
Cred c-au mormintele ude,
De-cât I-ați plâns, I-ați jelit,
Până când ați asfințit.

La viața deloc ușoară,
Eu V-am fost crunta povară;
Chiar de nu V-am răstignit,
Mult prea mult V-am chinuit...
Dar oricâte-ați îndurat,
M-ați iubit cu-adevărat
Și lângă mine-ați rămas,
Până în ultimul ceas.
Mă întreb îndurerată,
De voi reuși vreodată,
Să Vă mulțumesc din plin,
Pentru nesfârșitul chin...

Cu tot păcatul din mine,
Mă rog la SFÂNTA TREIME,
MAICA DOMNULUI ȘI SFINȚI,
S-AVEȚI PARTE, BUNI PĂRINȚI,
DE-A LOR SUPREMĂ IUBIRE
ȘI ACUM, ȘI PE VECIE !!!
Rolul Vi l-ați împlinit:
Copaci, pomi, vie-ați sădit,
Ogorul ați cultivat,
Neam și Țară-ați apărat
Și Credința V-ați păstrat,
Și un urmaș ați lăsat !

MĂMICA MEA, TĂTICUL MEU,
MANȚICA MEA, TANȚICĂ-AL MEU.
AȚI FOST, SUNTEȚI ȘI VEȚI RĂMÂNE
DUMNEZEIASCĂ MINUNE !!!

a

b

c

d

e

Bunii, Frumoșii, Înțelepții, Harnicii și Iubitorii mei Părinți – Manți și Tanți: Maria N. Gubandru (n. Păsărin, 8 decembrie 1925-3 mai 2015) și Dumitru N. Gubandru (20 iulie 1923-30 octombrie 1991) în ținuta de căsătorie, alături de nașii Ana și Dumitru Sîrbea cu fetița lor Mioara - București, aprilie 1947, cu prilejul primei călătorii a Măicuței mele în Capitală (a, b). Minunații mei Părinți și eu – copil fericit, în tinda casei noastre din Comuna Ghioroiu, Județul Vâlcea, aprilie 1959 (c). Manțica și Tanțică în curtea casei noastre din București, Intrarea Gh. Dudeanu 11, la aniversarea lui Tanți din 20 iulie 1971 (d) și în vacanță la Voineasa, 5 februarie 1977 (e).

Măicuța mea, Tăicuțul meu

(Cimitirul Ghencea II, 24 februarie 2024)

Măicuța mea, Tăicuțul meu,
Vă aibă-n grijă Dumnezeu !
Cât pe Pământ ați viețuit,
Prea mult, prea greu V-ați chinuit...

De boli, neazuri încercați,
CA OAMENI, AȚI FOST MINUNAȚI !
Ați ajutat ce V-a ieșit în cale,
Bieți semeni, păsări, animale.

Cu dragostea de Dumnezeu fierbinte,
Ați dat un ban și la Lăcașe Sfinte
Pe zidul de la trei ne-a fost numele scris,
O, Doamne, ce răsplată ! Ne-ai împlinit un vis !

I-ați pomenit mereu pe 'Naintași,
Pe Părinți, Frați și cei doi Copilași,
Nu I-ați uitat pe Binefăcători,
Pe-ai Țării-'Naintași și pe Eroii.

Orice vedeți pe Cer și pe Pământ,
Le respectați și le numeați Dar Sfânt !
Milă aveți de orice vietate,
Iubeți copacii, ierburile toate.

Sunt 33 de ani, Prea Bunule Tantică,
De când din lumea asta ai plecat,
Iară Matale, Scumpa mea Manțică,
Cu 9 ani în urmă L-ai urmat...

PĂRINȚII MEI, de VOI mi-e tare dor,
Dar în apropiatul viitor,
Când în cealaltă lume voi păși,
Vom fi-mpreună iar, noapte și zi...

Minunații mei Părinți - Măicuța mea...,
Tăicuțul meu...(foto AGT, 3 mai...
și 30 octombrie 2024).

Dragobete

(Cimitirul Ghencea II, 24 februarie 2024)

Dragobete cel vestit
Și-a multe cunoscător
Punctual a și sosit,
Cu iubire și cu dor,
Printre nori și stropi de ploaie,
Să-mi aducă albă floare,
Într-un zarzăr, lângă bloc-
Dar de bine și noroc,
Pentru mine și Gulița,
Pentru Manți și Tanțica,
Și Frățiorii micuți !

Ai mei Minunați Părinți,
Într-o Zi de Dragobete,
Cu bătrâni, feciori și fete,
În vremi nu prea depărtate-
Anul patruzeci și șapte-
Au chefuit și-au jucat,
Fiindcă-atunci s-au cununat !
Sfânta Forță Creatoare
Și Sfânt Ioan Botezătorul
I-a unit la o Zi Mare,
Când la Români, tot poporul,
Cu Natura-nviorată,
Cu Cerul și zarea toată,
Iepuri, lupi, vulpi, păsărele,
Ghiocei și viorele,
Urșii ieșiți din bârlog,
Melcișori căscând în ghioc,
Cu izvoare și bălți reci,
Cu trezitele poteci,
Soare, nea topită, nori
Și cu zâmbăreții zori,
Cu toate din băătăură,
Cu vinișor și friptură,
Pe-al Dochiei Fiu cinstesc-

Zeul Stră-, Stră-, Strămoșesc-,
Ce revarsă pe Pământ,
Darul Curat, Darul Sfânt:
Dragostea și Voia Bună,
Ce ne-adună, ne-mpreună !
E veșnic îndrăgostit
Și-aleargă neobosit,
Sărutând cu înfocare,
Tot ce întâlnește-n cale !
Sărută și pe-orice fată
Și-o dă mirelui ce-așteaptă !
Primăvara ne-o vestește
Și viața ne-o-ntinerește !

Zeule Prea Iubitor,
Eu, om simplu, muritor
Darul mult Ți-l prețuiesc,
Din suflet Îți mulțumesc !
La Mormânt, iat'-am ajuns,
Floarea de zarzăr am pus-
Pentru Părinți bucurie...
Ziua Lor de Cununie
Și-a Ta Mare Sărbătoare
Fie scrise-n neuitare !
Și de Te-nduri, Dragobete,
Rămâi cu noi, Zeu-Băiete !

Să ne iubim Părinții !

Părinții ne sunt dați de Dumnezeu,
Cu toate câte-n juru-ne există;
Și Ei plătesc un preț oricât de mare,
Ca viața noastră să nu fie tristă.

Doar noi Le suntem rostul și menirea,
Și bucuria ce dă sens trăirii;
Noi suntem diamantul care-l poartă,
Ca talisman curat al împlinirii.

Muncesc cât pot și-atunci când sunt bătrâni,
Ca nouă să ne fie cât mai bine;
Și dacă nu ajungem ce-și doresc,
Ei ne iubesc fără Le fi rușine.

Pe orice drum și-n orice-mprejurare,
Se roagă pentru noi - de Ei uitând;
Ne-ascund de sunt bolnavi sau au neazuri
Și ne privesc, și ne vorbesc zâmbind.

Cât or fi pățimit și n-au mâncat,
Cât n-au dormit și cât de mult au plâns,
Cât Le-am greșit și cât I-am supărat,
Ne-o spune numai părul Lor cel nins.

Cât au trudit, ne-o dovedește trupul,
Slăbit, cu junghiuri, amețeli, dureri
Și palmele bătătorite, aspre,
Dar ca mătasea fină-n mângâieri...

În sufletul și-n inima cât marea,
Ei țin aprinsă flacăra iubirii;
Și însemnându-ne cu semnul Crucii,
Ne-au îndrumat pe calea mântuirii.

Părinții ne sunt rădăcină vie,
Ce ne adapă și după a Lor moarte,
Căci sufletele Lor, oriunde-ajung,
Ne vor veghea de-a pururi, zi și noapte.

Părinții ni-s eterna legătură
Cu Forța Creatoare și toți Sfinții !
Să Îi iubim, nicidecum să nu-I uităm,
Să-I prețuim, să ne iubim Părinții !